

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Siciliánova
zapomenutá žena

CAITLIN CREWSOVÁ

SICILIÁNOVA
ZAPOMENUTÁ ŽENA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

kdy jindy než v květnu – měsíci tradičně spojenému s láskou a zamilovaností – je lepší doba na čtení si příběhů o tom, že láska překoná úplně všechno. A že toho hrdinové a hrdinky šestice knížek z edice Sladký život a Sladký život Duo musejí překonat dost a dost...

Není podstatné, zda jsou hrdiny příběhů Angličané, Američané, Italové, Španělé, Francouzi či Řekové, zda se odehrávají v reálných státech světa, nebo ve vymyšlených královstvích, přihodit by se mohly ... Tedy kdekoliv, kde dojde k tomu, že se lidé, již si jsou navzájem souzeni, odcizí a musejí k sobě zase najít cestu. Kdekoliv, kde může nastat ta chvíle, kdy to, co se zdálo být pevné a nezničitelné, najednou pukne jako prasklý zvon... A to může bohužel kohokoliv potkat kdykoliv...

Ale ne, není třeba být tak pesimistický! Je to sice těžké, ale vztahy mezi lidmi se na rozdíl od prasklého zvonu opravit dají. Stačí chtít. Opravdu chtít a vší silou za to bojovat. Tak jako toho byli schopni hrdinové a hrdinky mých příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**SICILIÁNOVA
ZAPOMENUTÁ ŽENA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Sicilian's Forgotten Wife

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Caitlin Crews

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9093-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9094-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9095-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Josselyn Christieová ani nečekala, že si svou svatbu bude užívat.

Nebyl to totiž ten typ svatby. A ona nebyla ten typ nevěsty – ten, jenž celý život sní o bílých šatech, armádě pomocníků a obřadu, plném důvěrnosti a lásky. Krásné šaty tedy samozřejmě měla, ale obřad byl stejně střízlivý jako budoucí manželství samotné. Jak také jinak, když se s ženichem sotva znají.

Josselyn chápala, že to nebude moderní manželství, plné romantiky a láskyplných vyjádření na veřejnosti. Užívat si to prostě nebylo na pořadu dne.

Ale přesto u ženicha doufala v určitou dávku zdvořilosti.

V tanečním sále byla právě oslava v plném proudu. Dům jejího otce, historické sídlo rodiny Christieových na jedné z nejlepších adres v Pensylvánii – a tím pádem vlastně v celé Americe – byl symbolem starým peněz v jejich nejokázalejší podobě.

Jen se tady někoho zeptejte, pomyslela si Josselyn, a měla v tu chvíli k pobavení blíž než kdy v posledních měsících.

Peníze, které byly vystaveny dnes večer na odív v tomto tanečním sále, byly tak staré, že ti, kteří je zdědili, sami sebe nenazývali Staří Filadelfané. Dávali přednost označení *ti praví* Filadelfané nebo *odvěcí* Filadelfané, to záleželo na tom, kdo je právě

poslouchal. Ale shodli se na tom, že jsou přímí – a v některých případech nepřímí – potomci prvních rodin původní kolonie Ye Olde Pennsylvania. Měli pocit, že jejich pokrevní linie je opravňují myslet si, že jsou zodpovědní za osídlení státu Pensylvánie a tím vlastně celých Spojených států.

Kdyby se Josselyn zaposlouchala pozorněji, byla si jistá, že by zaslechla, jak někteří ze snobštějších hostů si do hudby přítomné kapely mumlají takzvaný Filadelfský růženec, tu starou říkanku, složenou ze jmen významných pensylvánských rodin.

Morris, Norris, Rush a Chew...

Drinker, Dallas, Coxe a Pugh...

Rodina Christieových měla na jedné straně Whar-tonovy a na druhé Pennypackerovy. Jejich peníze byly staré, krev modrá a Josselyn měla odjakživa vědět, že ji čeká přesně takový osud, jaký se zhmotnil dnes. Neměla si představovat, že právě ona bude ušetřena obětování se pro rodinné jméno, tak jak to udělaly všechny ty nevěsty s modrou krví před ní.

„Jsi nějaká vážná, zlatíčko,“ ozval se vedle ní hlas jejího otce a vytrhl Josselyn z pochmurných myšle-nek. Myšlenky na pokrevní linie a oběti by zjevně žádnou nevěstu neinspirovaly k úsměvu. Ale i tak se usmála prakticky okamžitě, protože pocítila obvyklý nával náklonnosti.

Dokonce i dnes.

Zvláště dnes.

Protože ona svého otce miluje. Udělala by pro něj všechno, jak dnešní den potvrdil. Teď se na něj usmála. Vzpomněla si, jak jí kdysi připadal větší a silnější než cokoli, co by ji mohlo ohrozit. Nyní se zdálo, že s přibývajícimi roky se stárnoucí Archibald Christie zmenšil, ale viděla, jak se v poslední době změnil, teď, když se postaral o jedinou dceru nejlépe, jak uměl.

Protože on věří, že tohle manželství zajistí Josselyn bezpečí. A protože přišla o matku a bratra, i když už se ta nehoda stala tak dávno, Josselyn vždy chápala, že její bezpečí je pro jejího otce na prvním místě.

Dokonce i za tuto cenu.

Její oči o své vlastní vůli zabloudily přes sál k tyčící se, chmurné postavě, k muži, ponořenému do konverzace se skupinkou ostatních miliardářů – kteří samozřejmě viseli na každém jeho slově – ale Josselyn se přiměla podívat se zpět na otce. Nemá cenu se ještě víc rozrušovat, nijak jí to neusnadní to, co je před ní.

„Myslím, že začátek každého manželství vyžaduje jistou dávku vážnosti a zamyšlení,“ pronesla se záměrnou lehkostí. Vzala otce kolem ramen a snažila se nevnímat, jak je křehký. Jen by jí to znovu zlomilo srdce. A její ubohé srdce už toho má dnes dost. „Nějaké střízlivé rozebrání situace nebo tak něco. Jasná mysl a klid jako příprava na to, co přijde.“

Slyšela, jak si otec slabě povzdechl. Stáli tam vedle sebe a dívali se na ty nóbl lidi, jak tančí, popíjejí a veselí se pod zářícími světly. Na lidi, kteří, jak bylo Josselyn jasné, už jí nevěnují jedinou další myšlenku. Ani jedinou.

Protože tohle byla svatba, jíž se lidé zúčastňují z mnoha různých důvodů, ale ani jeden z nich nemá co dělat s oslavou lásky. A Josselyn mohla obvinít leda tak sama sebe z toho, že ji vůbec kdy napadlo, že by láska mohla hrát nějakou roli v situaci, jako je ta její.

Bláznivá ženská.

„Já chápu, že tohle asi není to, co jsi chtěla,“ pronesl Archibald svým obvykle zdvořilým tónem, dovedeným k dokonalosti sedmi dekádami neustálého vylepšování. „Možná jsem starý blázen, ale doufám, že nejsem ještě úplně mimo.“

„Samozřejmě že ne, *papa*,“ zamumlala Josselyn.

Jen ho chtěla uchlácholit, samozřejmě. Už milionkrát si řekla, že s tím musí přestat, protože je prostě načase rázně vykročit vpřed a vzít svůj život do vlastních rukou. Jenže bez ohledu na to, kolik novoročních rozhodnutí učinila, se nedokázala přimět přestat.

To ta láska. Nutila ji jednat proti vlastním zájmům a ona ani nemohla říct, že by jí to dosud až tak moc vadilo.

Jejího otce ovšem nebylo snadné jen tak uchlácholit. „Možná si myslíš, že jsem jen hloupý, dýchavičný stařík. Já to chápu. Ale myslím, že za nějaký čas sama uvidíš, že tohle všechno je pro tvé dobro.“

„Já to chápu,“ řekla Josselyn tak klidně, jak to jen dokázala. „Kdybych to nechápala, nikdy bych s tím nesouhlasila.“

A to bylo ono. Ona souhlasila.

Bez ohledu na to, jak nervózní byla, když dnes odpoledne kráčela tou uličkou, nikdo ji k tomu nenutil. Nikdo jí nedržel u hlavy pistoli, nikdo jí nevyhrožoval, nikdo na ni přímo netlačil. Josselyn se do otce zavěsila z vlastní vůle a kráčela vstříc svému osudu.

Otce po chvílce vtáhl do hovoru jeden starý roddinný přítel, ale Josselyn zůstala, kde byla. Uhladila si sukni nádherných šatů, přesné kopie těch, v nichž se vdávala její překrásná matka. Josselyn z nich měla velkou radost, spojovalo ji to s maminkou, i když vždy, když na ni pomyslela, stále ještě pocítila bodnutí smutku. Nařídila si nádech a úsměv, ale místo toho jí oči znovu utekly tam, kde stál *on* a vypadal stejně nepřístupně jako vždy.

Cenzo Falcone, muž, jehož jméno vzbuzovalo respekt i strach. Stačilo jen to křestní, *Cenzo*. Pocházel z rodiny evropských aristokratů, spřízněných s královským rodem a byl dědicem hradů a dalších nemovitostí po celém světě a jmění, které by nejspíš člověk neutratil za deset životů.

Cenzo Falcone. Její manžel.

Bůh buď milostiv její duši.

Procházející číšník nabídl Josselyn pití a ona ho vděčně přijala. Byla v pokušení ho do sebe hodit na ex, ale ovládla se. Opít se bylo možná lákavé – v tomto okamžiku víc než lákavé –, ale pochybovala, že by to skončilo dobře.

Svatba a hostina jsou jedna věc, ale hodiny už tikají. A brzy, až příliš brzy bude muset tohle místo opustit.

S ním.

Jako jeho žena.

Usrkla si šampaňského a nespouštěla oči z ženicha.

Můj manžel. Možná, že když mu tak bude říkat pořád dokola, bude jí to připadat víc jako skutečnost. Nebo alespoň méně neskutečné. Protože spousta lidí má manžela a neděsí je to.

Možná že když ho tak bude nazývat, najde způsob, jak se cítit jako manželka.

Když se podívala na muže, jenž vyčníval nad ostatní – ani před oltářem se neusmál, jen se na ni díval a vyzařovala z něj síla – vyschlo jí v ústech. I když od obřadu už uplynuly celé hodiny.

Z výrazu jeho pronikavých očí, v nichž se míchala měděná se zlatou, jako by čišelo, jak pohrdá těmi falešnými zbohatlíky, kteří své jmění získali *tehdy* a jejichž potomci *ted* brázdili zdejší parket a cpali se jednohubkami.

Dýchej, nařídila si Josselyn.

Jejich námluvy, jestli se tomu tak vůbec dá říkat, se sestávaly pouze ze dvou osobních setkání. První se konalo před dvěma lety, v Northeast Harboru v Maine, kde Josselynina rodina tradičně trávila léto už více než sto let. Josselyn tehdy pracovala jako tátova sekretářka, už od doby, kdy čtyři roky předtím

dostudovala Vassar, a trávila to chladné odpoledne doháněním restů v korespondenci v modro-bílém obývacím pokoji, kde kdysi sedávala s maminkou a ona jí četla.

A to osudové setkání jako by rozdělilo čas na „předtím“ a „potom“.

„Předtím“ psala dopisy rukou, protože si její táta zakládal na tom, že je ze staré školy, že má starosvětský přístup. *To je tajemství mého úspěchu, má milá*, říkával žoviálně, i když oba dobře věděli, že to právě tajemství úspěchu je, že se prostě narodil jako Christie. A co víc, jako mužský potomek.

Josselyn si tehdy tiše broukala nějaký letní hit, lehký a veselý. Myslela si, že ten vánek, jenž dovnitř vane okny, je příjemný, ale bylo jí trochu chladno, tak měla v plánu si dojít pro lehký šál přes ramena. Chtěla se později jít projít, možná si i vyrazit na chvíli na moře, i když její táta neměl rád, když si vyjela na lodi sama, tak to nedělala moc často. Byl to čtvrtek, takže hospodyně měla volno a bylo na Josselyn, aby připravila lehkou večeři. Počítala s tím, že udělá studenou polévku s čerstvou zeleninou ze zahrady.

Takový obyčejný, tichý letní den, další z příjemných dnů jejího šťastného, spokojeného života. A pak se všechno změnilo.

„Josselyn,“ zavolal její otec ze salonu v přední části domu. „Poď sem a seznam se s naším hostem.“

Pamatovala si to potlačované nadšení v otcově hlase a rychle se zvedla. Mračila se, protože ten den žádnou návštěvu nečekali. Táta se v Maine věnoval především golfu a svému klubu, a když pořádal těch pár společenských večeří, věděla to Josselyn dlouho dopředu.

I tak ovšem na tento skalnatý ostrov nějakých dvacet mil od Bar Harboru jezdilo několik starých rodinných přátel z filadelfské vyšší vrstvy. A kdokoli z nich se mohl zastavit na kus řeči.

Josselyn se marně pokusila uhladit své dlouhé a obvykle rovné tmavé vlasy, které ve vlhkém mořském vzduchu celé zkrepatěly. Trochu podrážděně si pomyslela, že by si neměla muset dělat starosti s tím, jak vypadá, ale věděla, že si měla vzít na sebe něco lepšího, když musí do salonu. Něco vhodnějšího, řečeno slovy jejího otce, jehož představy odpovídaly minulému století.

Potom vešla do místnosti a okamžitě na své bermudy a džínsovou košili zapomněla. Otec seděl ve svém křesle a hned si všimla, jak září. To ale nebylo nic až tak alarmujícího.

Tím byl Cenzo Falcone, opírající se o krbovou římsu na druhé straně světlého a příjemného salonu.

Temný a děsivý konec všeho příjemného.

Už si nepamatovala, co měl tehdy na sobě, matně si vzpomínala na nějakou vhodnou košili a tmavé kalhoty. Ona vnímala jen *jeho*. Tu jeho energii. Tu intenzitu jeho pronikavého pohledu. Tu mužskou krásu, jako vytesanou do kamene, téměř nepřátelskou v té své přísnosti. Tmavé vlasy s lehkým nádechem měděné, nos římského císaře, pocit, že na jeho širokých ramenou stojí tíha odpovědnosti celých národů.

Někoho takového by čekala někde ve městě uprostřed skla a betonu. Tady na ostrově v Maine působil nepatříčně. Byl jako náhlá, temná bouře, která se sem přihnala bůhví odkud a připravila ji o řeč.

V uších jí šumělo, srdce jí bušilo jako splašené a Josselyn by nejradši vyběhla z domu a běžela tak rychle, jak by jen dokázala až k vodě. Náladový Atlantik by ji svými proudy mohl odnést až někam k Islandu, když bude mít štěstí.

V tom okamžiku, kdy na ni Cenzo poprvé upřel oči, se utonutí zdálo jako příjemná alternativa. A také zbytečná.

Josselyn tenkrát stála nehnutě na místě jako by

vrostla do země, zatímco její otec drmolil nějaké zdvořilostní fráze na úvod a pak všechno ještě zhoršil tím, že salon opustil.

A nechal Josselyn samotnou s tím mužem, jenž se na ni díval, jako by si tuto možnost zvolila sama. A dával jasně najevo, že si o její volbě nemyslí nic moc.

„Já... nevím, co vám táta řekl,“ pronesla tehdy váhavě.

„Jen naprosté minimum,“ opáčil Cenzo.

To bylo poprvé, co slyšela jeho hlas. Hluboký, ti chý, nebezpečný a okořeněný přízvukem, který v ní vyvolával představu evropských měst a italských kopců. Zachvěla se a na pažích jí vyskočila husí kůže.

Přála si, aby bývala skutečně utekla.

„To nevím, co znamená.“

„Pak vám to řeknu já.“ Cenzo se nehnul od krbu. Nebylo možné přehlédnout, jak je vysoký. Jako by ovládl celý prostor, který po generace patřil její rodině. Jako by byl najednou jeho. Jako by ona byla jeho. „Váš otec, který byl kdysi spolužákem mého otce na Yale, mi předložil zajímavou nabídku. A já ji přijal.“

„Nabídku?“ zopakovala a srdce se jí na chvíli zastavilo. Ale ona už to věděla. Bylo to nevyhnutelné, jednou to přijít muselo. Byl zázrak, že ji táta nevdal už dávno. Jak na to mohla zapomenout? Dobře věděla, že táta nemá ve zvyku na něco zapomínat. „Vezmeme se, vy a já,“ sdělil jí Cenzo. V jeho pohledu viděla podivný záblesk krutosti. Jeho elegantní rysy v sobě měly jistou bezohlednost, bez ohledu na smyslownost, kterou v nich také viděla. Pomyslela si, že nůž může mít otupené ostří, ale stále zůstává nožem. „Je to přání vašeho otce a já se rozhodl ho splnit.“

„Ještě než jste se se mnou vůbec seznámil?“ zeptala se Josselyn a měla při tom pocit, jako by byla drzá, i když to byla naprosto logická otázka.

Ale Cenzo se jen usmál a jeho úsměv byl tím, co

si z toho dne pamatovala nejlépe. Jako by jí projel celou páteří.

„Naše seznámení je jen formalita, *cara*,“ pokrčil rameny. „Naše svatba, teď když jsem souhlasil, je hotová věc.“

Josselyn, navzdory celoživotnímu výcviku v zachování bezchybného chování ve společnosti za každou cenu, se tenkrát otočila na podpatku a utekla. Ne do moře, jen ven do lesa, což byla reakce, které bude litovat a má na to celý zbytek života.

Další rok pak strávila příliš mnoho času vzpomínáním na to, jak se Cenzo rozesmál, když utekla, na to, jak jí ten smích pronásledoval. Slyšela ho ve spánku. Rušil ji všude, kam se hnula.

Jenže otec se nedal ničím zlomit. Prostě pro svou jedinou dceru vybral Cenza Falconeho a tím to pro něj končilo.

Josselyn tenkrát sama sebe ujišťovala, že mu může vzdorovat. Tentokrát se za sebe postaví, protože přece – přestože jí celé roky říkal, že má v plánu jí zajistit bezpečí, než odejde, a co od ní očekává – nemůže myslet vážně, že by si měla vzít úplně cizího člověka.

Ale on to myslel vážně.

Josselyn se snažila sama sebe uklidnit, že Cenzo pro ni je sice cizím člověkem, ale jejich rodiny se znají už dlouho. Jejich tátové byli přátelé už od školy a Archibald strávil čas s ním a Cenzovou matkou spoustu času potloukáním se po místech, jako je Londýn nebo jižní Francie. Dlouho předtím, než se Archibald oženil s Josselyninou matkou a pak o ni přišel. A potom zemřel i Cenzův otec.

Archibald jí ty příběhy vyprávěl od dob, kdy byla dítě. Ten první rok si myslela, že když s tím hrozným chlapíkem, kterého si měla vzít, mají společný zármutek nad ztrátou někoho blízkého, tak je to určitě sblíží.

Přesvědčila sama sebe, že to tak bude.

Tedy jestli nedokáže změnit tátův názor na tu svatbu. O rok později se s Cenzem setkala znovu.

Tentokrát u příležitosti jejich zasnubní hostiny, která se konala vysoko v jednom filadelfském mrakodrapu v michelinské restauraci s úchvatným výhledem a fantastickým jídlem, které mělo potěšit žaludky dobře situovaných hostů. Josselyn neprotestovala, bez ohledu na to, kolikrát se jí její přátelé nabídli, že ji odvezou někam daleko. Pěkně se oblékla a myslela si, že je připravená.

Její pokusy uniknout osudu skončily fiaskem, protože tragédií bylo, že svému tátovi vlastně rozuměla. Věděla, proč chtěl, aby udělala tuto archaickou věc. A nikdy se nezmohla na pořádnou rebelii, protože jí na něm příliš záleželo a nechtěla mu ublížit. Žili spolu sami už tak dlouho a jen oni dva věděli, co ztratili. Jen oni dva cítili ducha Mirabelle Byrd Christieové a malého Jacka, kamkoli se hnuli.

Josselyn se nedokázala přimět ho odmítnout. To, co po ní chtěl, nebylo koneckonců nic jiného než to, co chtěli po nespočtu žen před ní.

Včetně její vlastní matky.

To byl argument, který zabíral nejvíc. Nejspíš proto, že Mirabelle bylo devatenáct, když ji s Archibaldem zasnoubili, dvacet, když si ho vzala a sotva jednadvaacet, když měla Jacka. Její přísný otec, Bartholomew Byrd, ten sňatek sám domluvil. Mirabelle podle vyprávění v den svatby plakala a později se zamkla v koupelně v luxusním hotelu ve Filadelfii, který byl jejich první zastávkou na líbáncích.

A přes to všechno se Josselynini rodiče do sebe nakonec zamilovali.

Věř mi, řekl otec Josselyn ráno před její zasnubní hostinou, jediné, co pro tebe chci, je to, co jsme měli my s maminkou.